

J. E. Bogomil:

Zamera.

Bolj ko je naraščala toplota, več je bilo življenja na Jezernikovem kurjem gnezdu. In čez par dni je pripeljala čopka na dvorišče svojo družinico. Za njo pa racka Blatopacka ravnotako in še bolj ponosna na svoj račji rod. Razkazovala ga je po jezeru in po dvorišču.

Solnčni žarki so privabili na dvorišče tudi Jezernikovo Pavlo. Stopa po vrtu in skoro ne ve, kaj bi počela. Pri cvetkah je res lepo, kdo bi ne duhal njih sladkega vonja? In kako dehte vrtnice in se belijo lilije! In življenje po cvetkah: tam metulj, tu hrošč, tu čebela! Ravno zdaj je pribrenčal še čmrlj, da bo družba večja. Oj, kako je lepo!

Pavlo je zdaj premotila koklja. Ali mar ni lepo, gledati to mlado življenje in vrvenje, poslušati čivkanje in pivkanje drobne družinice? Koga bi to ne prevzelo? Vse brska, vse išče hrane, poredno skače okrog koklje, se zaletava vanjo. Koklja pa tako skrbi za svojo družinico! Enemu poišče črviča, drugemu najde hrošča, tretjega zebe in ga koklja sprejme pod svoje peruti, četrti razposajenec — gotovo bo petelinček — je pa junaško zlezel koklji na hrbet. Ona pa vse potrpi. In spet: kako lepe kožuščke ima mladi kurji rod! Kdo bi ne ljubil teh ljubkih piščet! Pavla bi bila najrajši cel dan pri njih. Igrala bi se z njimi, božala jih, brskala bi zanje — prav kakor koklja.

Le škoda, da koklja ne pozna blagih namenov Jezernikove Pavlice! Kako se šopiri! Glejte! Prav zdaj je skočila v Pavlo. Zgrabila je njeno punčko. Kar



Pri račkah.



za lase jo je povlekla po tleh! In kako se grdo dere! Na! Pravkar je odtrgala punčki vse lase. Ti uboga punčka! Ti grda koklja!

Pavlica zajoka. Hlapec pride, odpodí kokljo in reši punčko. — Ta grda koklja! — Pavlica ne mara več zanj. Piške bi že še rada imela, piške! Kako so pa milo čivkale, ko je mesarila koklja njeno punčko! Za kokljo pa ne mara nič več. Ko bi ji mogla piške vzeti! Pa ne more, ne upa, ne sme!

Ali, čemu so pa račke pri hiši? Gre jih iskat. Saj so račke ravno tako lepe! Kmalu jih najde. Počasi stopa za njimi. A bolj oddaleč. Skušnja pri koklji jo je izučila.

Pri jezeru so račke. Vse gredo v vodo. Škoda! Morda bodo potonile? Pa tako lepe so!

A v vodi so račke šele prav živahne! Na suhem so preveč okorne. Tako čudno se zibljejo: racájo. Ej, pa v vodi! Plavajo, potapljajo kljunčke v vodo, okrog sebe se ozirajo, ščebetajo. To je lepo! Jej, kako je lepo!

Pavla gleda in gleda. Po vseh štirih se pomika po mostičku, da od bližje vidi, kaj delajo račke. Samo račke vidi, prav nič drugega. Čmok! Že ji je padla punčka v vodo. Sama jo je pahnila. Nevedoma se-veda. A kaj punčka! Saj ni živa. In še las nima več. Račke so pa žive. Račke, račke!

In — — — — —

»Ti nesrečni otrok til!«

Ravno še o pravem času je prihitela mama. Če ne, bi bila šla še Pavla za punčko. In Pavla bi tudi ne bila več živa ...

